

[Niels Hølvæg Petersen.]

som helst hidtil, der tyder på, at der skulle være behov for en mindre stram finanspolitik. I adskillige brancher meldes der om en omsætning i januar måned, som er betydelig højere end det sædvanlige, og jeg tror, ingen af de oplysninger, der har været fremme, viser noget om, at der er en tilbagegang i den indenlandske efterspørgsel eller noget, der ligner det. Der er altså heller ikke i de allernyeste oplysninger faktorer, der kunne betinge et andet skøn over finanspolitikken.

Jeg vil godt i forbindelse med andre af de tanker, som er fremsat i forslagene til folketingsbeslutning, fremhæve, at der er tale om forøgelse af de såkaldte overførselsindkomster og forøgelse af sociale udgifter, men hvis vi vurderer, hvorledes disse udgiftsområder i øvrigt opfører sig fra 1969 til 1970, så vil vi på begge områder finde meget store stigninger i forvejen. De sociale udgifter udviser fra 1969 til 1970 en stigning på godt 20 pct. De såkaldte overførselsindkomster viser en stigning fra godt 10 milliarder kr. til godt 12 milliarder kr., en stigning på 2 milliarder kr. Der er altså ikke nogen basis i de budgetter, der er lagt, for at påstå, at der ikke fra regeringens side er lagt endog overordentlig megen social forståelse for dagen. Der er ikke nogen baggrund for at påstå, at man har fulgt en social nedskæringspolitik. Tværtimod er stigningerne på disse områder de største i adskillige år.

Der er foreslået skærpelse af kapitalvindingsskatten og af formueskatten. Jeg mener ikke, tiden her er til en meget grundig drøftelse af dette, men jeg vil dog sige, at pr. 1. januar 1970 trådte frigørelsesafgiften i kraft. Den betyder en skærpet beskatning af fortjenester på fast ejendom, hvor der er tale om fast ejendom, der skal udnyttes til bymæssige formål. Den lov om frigørelsesafgift, som altså nu er i sin indkøring, rejser i forvejen betydelige problemer for de administrative myndigheder; ikke mindst er der flere steder et afvejningsproblem mellem kapitalvindingsskatten og frigørelsesafgiften. Jeg tror ikke, man gjorde frigørelsesafgiften nogen tjeneste ved på dette tidspunkt at røre ved kapitalvindingsskatten. Det ville yderligere besværliggøre den praktiske tilrettelægning af frigørelsesafgif-

ten, der som bekendt er betydelig stærkere i sine virkninger end kapitalvindingsskatten.

Denne megen diskussion om kasseoverskud eller ikke kasseoverskud har jo nok i virkeligheden ikke så forfærdelig meget at gøre med den diskussion, vi har her i dag, har ikke meget med de politiske realiteter at gøre i hvert fald. Så vidt jeg kan se, drejer den diskussion, vi har i dag, sig om, at socialdemokratiet har givet et vrangbillede af den økonomiske politik, som regeringen fører, og har gjort det i en temmelig lang periode. Må jeg minde om, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Grünbaum, da vi behandlede kildeskatteudskrivningsloven i foråret 1969, sagde, at dette var noget af en forbrydelse imod lønmodtagerne; siden har man med stor ihærdighed og meget ofte haft travlt med at understrege, hvor fantastisk en overbeskatning der var tale om at regeringen her pålagde lønmodtagerne.

Man har på et urigtigt grundlag sået en vind, og man har høstet en storm i form af uro på arbejdspladserne. Derfor stiller man nu forslag, som ikke kan gennemføres, om lettelser, som der ikke er økonomisk basis for, hovedsagelig vel for at prøve på at dæmpe en uro, som man selv har skabt en del af baggrunden for. Det er det, som diskussionen drejer sig om, og det beklagelige er, at man fra socialdemokratisk side åbenbart er indstillet på at køre videre i dette spor. Jeg vil gerne henvisse til en artikel i dag i Politiken, hvor det ærede medlem hr. Kampmann fremsætter nogle udtalelser. Hr. Kampmann udtaler bl. a., at den disponible realløn er stærkt faldende i 1970, og han tilføjer:

„Der bliver et stort fald i den disponible realløn i år, så der er virkelig noget at frygte i 1970.“

Vi har jo i 21 mands udvalget beskæftiget os med udviklingen i reallønnen. Der er vel ingen af os, der med stor sikkerhed tør sige, hvorledes den bliver; det var der i hvert fald ikke i 21 mands udvalget. Jeg synes, det ville være et rimeligt forlangende, om regeringspartierne nu forlangte af socialdemokratiet, at de fremlagde det materiale, hvorpå man bygger sådanne påstande, som i dag fremsættes af hr. Kampmann i dagbladet Politiken. Hvorfor har man ikke stillet et materiale til rådighed for